

POZDRAV ČESKÝM VOJÍNŮM V POLI R. 1915.

Byl jsem vyzván, rozmilí krajané, abych Vám v tomto listu napsal něco do pole. Rád bych, tuze rád něco milého, co by Vás alespoň na chvílku potěšilo; cítím však, jak nesnadno promluvit k čtenářům meškajícím ne v tiché jizbě v poklidné době, ale k vojínům po tuhých zápasech v poli, v hlubokém zákopě, ve chvílku, kdy sotva ustalo hřímání děl a rachot pušek, kdy jen poutichla hrůza krvavé bitvy.

Moji čtenářové mezi Vámi, snad sobě vzpomenou, že jsem líčil veliké boje našich předků doma v českých zemích i za jejich hranicemi a také v těch krajích, kdež přemnozí z Vás ještě nedávno bojovali, v Karpatských končinách, tu, kde před věky „vznikly veliké války mezi králem Vladislavem Polským, kterýž byl vzat za krále do Uher na mladé děťátko krále Ladislava“, a mezi mateří krále Ladislava, v jehož jménu jeho „nejvyšší kapitán“ pan Jiskra rozhodoval od Váhu až na východ za Humenné, on a roty českého, válečného bratrstva.

A snad si někdo ze starobylého Prácheňska, jež dalo nám malíře našich vojáků, Mikoláše Alše, také připamatuje, že jsem vylíčil udatenství piseckého pluku nad Dunajem v jeskyni Veteránské, tenkrát, kdy ten jedenáctý pluk měl ještě svého plukovního dudáka. A snad případně někomu na mysl také setník granátnického praporu plzeňského plu-

ku, pan Jeník z Bratřic, uvědomělý vlastenec český, jak on, otužilý válečník, byl dojat, když za polní výpravy roku 1793 v Belgii zaslechl z nenadání v Soignies městě s věže zvonkovou hru. Byl dojat, neboť mu připomenula Loretanské zvonky, Hradčany, královskou Prahu, domov.

I tenkrát bylo válčení těžké, plno útrap, přece však nežádalo takového napětí sil v každé době. Zimní válka bývala vzácností a vojáci trávili mrazivý čas v zimních bytech. Tu byly klid, ticho a — dlouhá chvíle. A z té také pan kapitán Jeník z Bratřic na zimním bytě u polesného v Němcích (r. 1795) dal se i do kuchaření a šířil slávu české kuchyně jmenovitě „taženým štrudlem“, kterýž jeho kvartýrským nad jiné chutnal.

A z osmuáctého, našeho královéhradeckého pluku uvedl jsem nejednoho vojáčka na dějiště svých skladeb. Ale co teď, co dnes. —

Snad že pamatují bojovníky celého století, že jsem: jako klouče vídal starého Kudrnu, Pavelku, Stacha, hlomozného kadidláka, starce vysloužilce s dělovým křížkem, kteří bojovali u Lipska, že jsem naslouchal vypravování těch, kteří sloužili a bojovali v Itálii „pod Hradeckým“, že jsem také viděl krvavé bojiště, rok 1866, a že jsem, tenkrát studentik, psal psaní, kteráž mně diktovali ranění vojáci od čáslavského regimentu? Ale co ty vybledlé vzpomínky dnes —

Mnohé z Vás jsem viděl táhnouti z Prahy do boje, s pohnutým srdcem hleděl jsem na zacházející řady, jež provázeli Vaši milí na poslední rozloučení. Dnes bych naslouchal já Vašemu vypravování, dnes byste Vy, stateční vojínové a účastníci obrovských zápasů, jakých nebylo co svět svě-

tem, mohli sami vypravovat o nich, o svízelných polního života, o těžké povinnosti —

Ale Vy mužně mlčíte — Jen na domov byste se optali, na který vespolek v družných hovorech u ohně, v zákopech i ve chvílích samoty, na noční stráži vroucně vzpomínáte, kdy ty vzpomínky „duši vanou jako znění zvonků, jako drahá, milená píseň“.

A proto snad dobře přijmete tento list, třeba že Vám nepřináší ani kratochvíle ani zprávy, po které toužíte. Ale přichází z domova, z milé vlasti a může Vám říci a říká, Vám všem krajanům od Šumavy až do Karpat, jak na Vás vzpomínáme, s jakým vřelým účastenstvím a že z té duše Vám přejeme, aby štěstí bylo s Vámi, abyste bez pohromy a spokojení vrátili se domů, do náruči svých milých.

Buďte zdraví rozmilí krajané! —

Streffleurovy Vojenské Listy. 1915.
